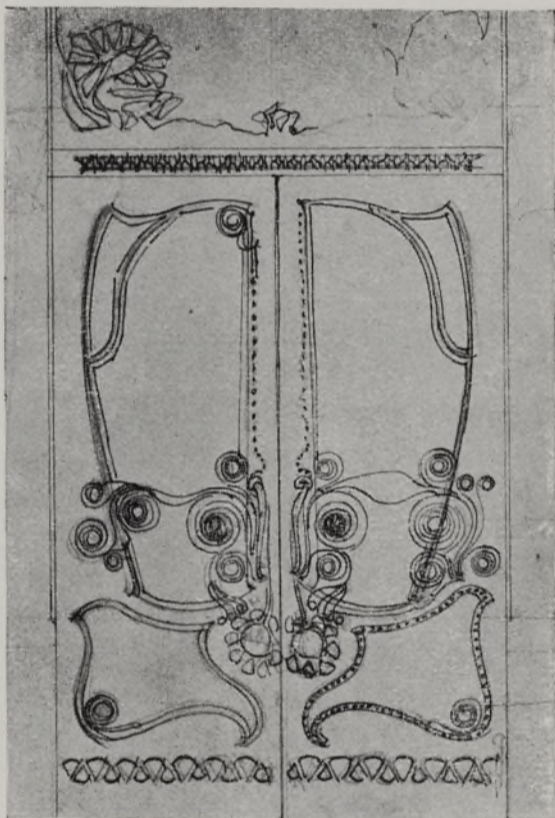

A. DRYÁK. —
NÁČRT VRAT.

HOTEL CENTRAL V PRAZE.

Stavební parcela, na níž stojí Hotel Central, jest pouze 16 metrů široká a 64 m. hluboká. Pro její nevýhodnou formu nebylo také původně zamýšleno zastavěti ji hotelem, teprve později, zvláštní shodou okolností, rozhodli se majitelé pozemku postavit tu menší sice, ale všem moderním požadavkům odpovídající hotel s koncertním sálem.

Při řešení půdorysném bylo hlavně hleděno k tomu, aby ona neobyčejná hloubka budovy účelným rozčlánkováním a uspořádáním vestibulů v dojmu, pokud možno, zmírněna byla. Vestibul rozdělen na tři části a sice přední

otevřený předvestibul, odkudž vchází se na levo do místnosti restaurační, na pravo do menší místnosti konverzační a přímo pak do druhé části vestibulu s lóží portýrovou a odtud dále do třetí části se schodištěm a volným liftem. Z tohoto vestibulu vstupuje se do zvláštního předsálí, ve kterém jest garderoba, toalety, buffet a pokladny a z něhož se zprostředkuje vstup do níže položeného sálu koncertního a na výše položené jeho galerie.

Sál jest navržen jako koncertní a slavnostní dosti vysoká, shora osvětlená místnost s galeriemi a estradou, před kterou leží prohloubený orchestr s pohyblivou podlahou.

Jednotlivá patra obsahují mimo vedlejší místnosti 50 hotelových pokojů.

Pro budovu tuto navrhl prof. Ohmann dvě různé fačady (obě byly otisknuty v „Architektu“), z nichž jednu, a sice poslednější, po odchodu prof. Ohmanna do Vídně nám jako bývalým žákům jeho dále bylo svěřeno v detailu provésti.

B. BENDELMAYER
A A. DRYÁK. ———
DETAIL PRŮČELÍ
HOTELU CENTRAL
V PRAZE. ———

DLE F. OHMANA,
BENDELMAYER A
DRYÁK. PRŮČELÍ
HOTELU CENTRAL
V PRAZE. ———

BENDELMAYER A DRYÁK.
DVEŘE VESTIBULU. ———

Při provedení této práce hleděli jsme, pokud to možno bylo, držeti se co nejvíce v intencích navrhovatele. Větší úchytky staly se hlavně ve spodní části fačady a úpravě částí železných.

Další architektonickou úpravu celé budovy a výzdobu vnitřků vypracovali jsme dle vlastních návrhů.

Při úpravě jednotlivých prostorů byla vedoucí a rozhodující zásadou jednoduchost, kteráž podmiňuje čistotu, účelné použití materiálů a solidní zpracování.

Sádrová omítka, kámen pravý i umělý, dřevo a železo neb mosaz, jsou tu nejvíce použité, viditelné materialy.

Sádrové omítky, pokud možno mělce nanesené, jsou většinou hladké neb jen velmi ploše profilovány.

Plastické, většinou naturalistické, dle potřeby ornamentálně přibarvené ozdoby jsou vesměs nanášeny a použity jen na význačných místech vždy s určitým úmyslem, buď jen zdobiti nebo funkce stěn, stropů,

oblouků neb pasů lehce naznačiti, symbolisovati. Lehké formy pasů ve vestibulu, rabičových obličných stěn předsálí a taktéž rabičové široké, lehkou železnou konstrukcí nesené klenby sálu cítili jsme potřebu vyjádřiti v profilaci i v ornamentaci jakousi pružností a lehkostí.

Tím podmíněna též jakási jemnost a plochost, jakož i vyhnutí se všem reminiscencím a používání motivů a forem u nás obvyklých historických slohů kamenného původu.

Dřevěné součástky stěn dveře a destění v restauraci ve vestibulu, předsálí a sálu jsou z napouštěného leštěného buku taktéž ploše, a třeba že někde volnějších forem, přece jen vždy s ohledem na možnost solidního konstruktivního zpracování navrženy.

V pokojích hotelových, které mají většinou jen hladké, pouze jemným profilkem orámované stropy, jest i nábytek v zásadě těchže intencí, čistotu předpokládajících, držen co nejjednodušeji. Celý interieur má působiti, abych tak řekl, účelností a jednoduchostí vagónového coupè.

Kované železo má též značnou úlohu, jak na fačadě, tak uvnitř. Na fačadě jest velká, sklem opatřená, železná římsa, mříž balkónová, marquisa, mříž portálu a okna restaurační, uvnitř pak zábradlí ve schodišti s viditelným výtahem, zábradlí schodiště v předsálí a částečně i v sále.

Použití železa továrního t. zv. fačonového jen z části kovanými ornamentálními ozdobami proloženého, u mříží pak též jistý princip v technickém provedení, t. j. zásadní vyhnutí se všemu plátování, přetínání jednoho železa druhým bylo nám vodítkem při návrzích některých neobvyklých forem.

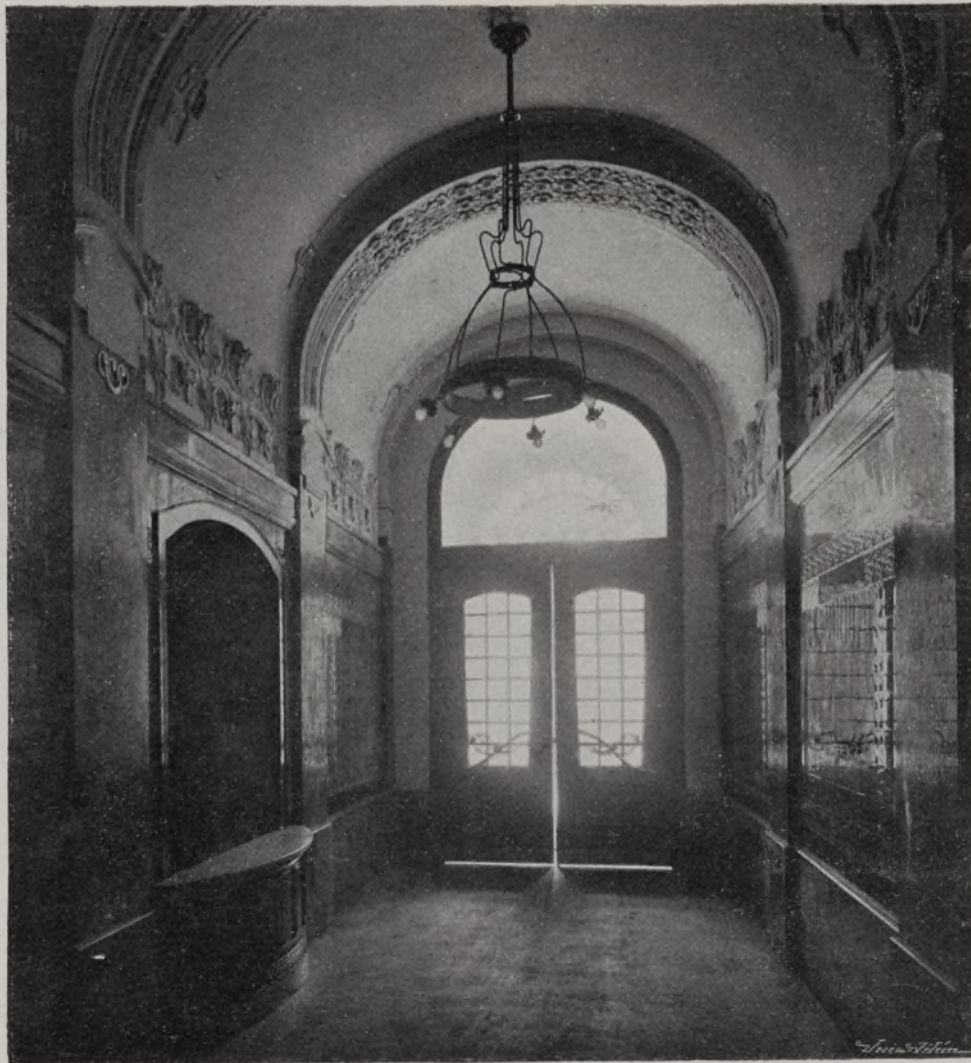
Mosazné kování dveří, pak některá tělesa osvětlovací jsou též, pokud možno bylo, dle našeho návrhu prováděna. Při ornamentálních návrzích pro sklo a malovanou dekoraci byl nápomocen J. Beneš.

Modely figur proscenioových modeloval sochař Šaloun a na místě je nanesli i s naturalistickým pozadím Šimanovský, Krauman a Pickart.

BENDELMAYER A DRYÁK.

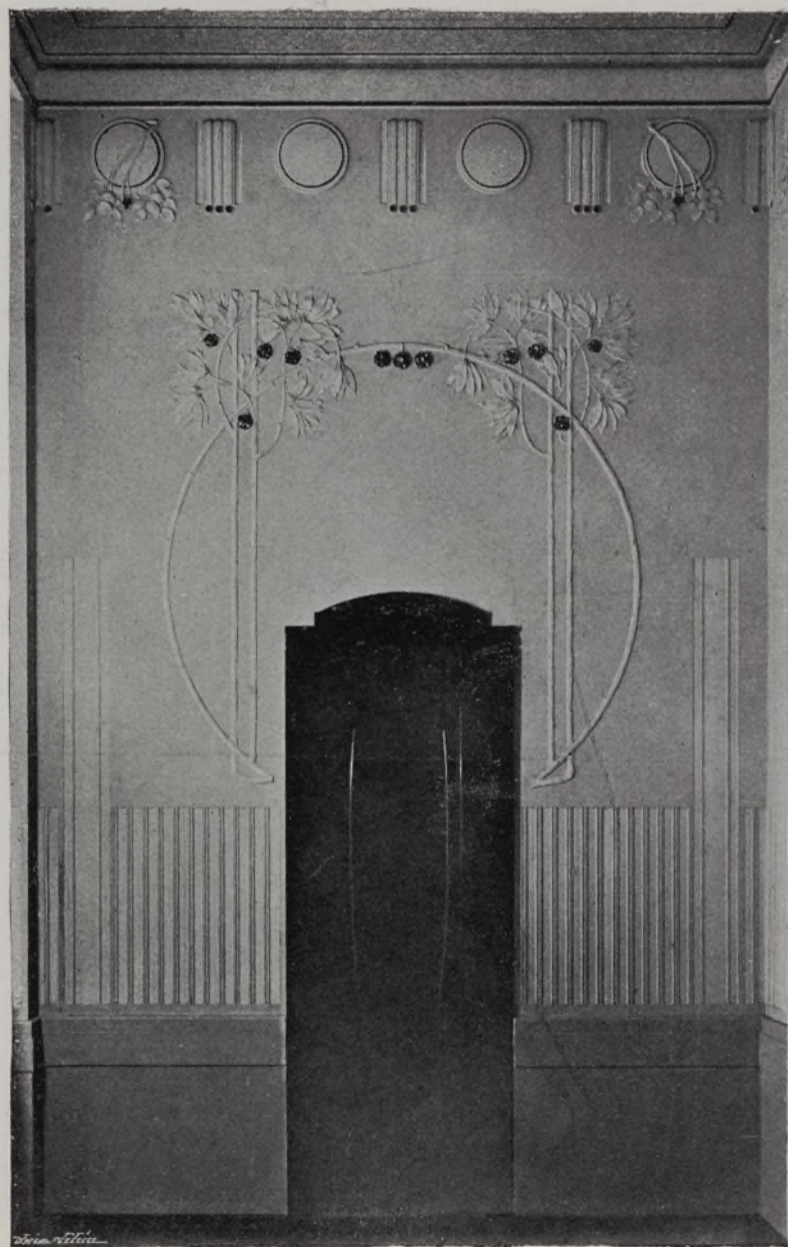
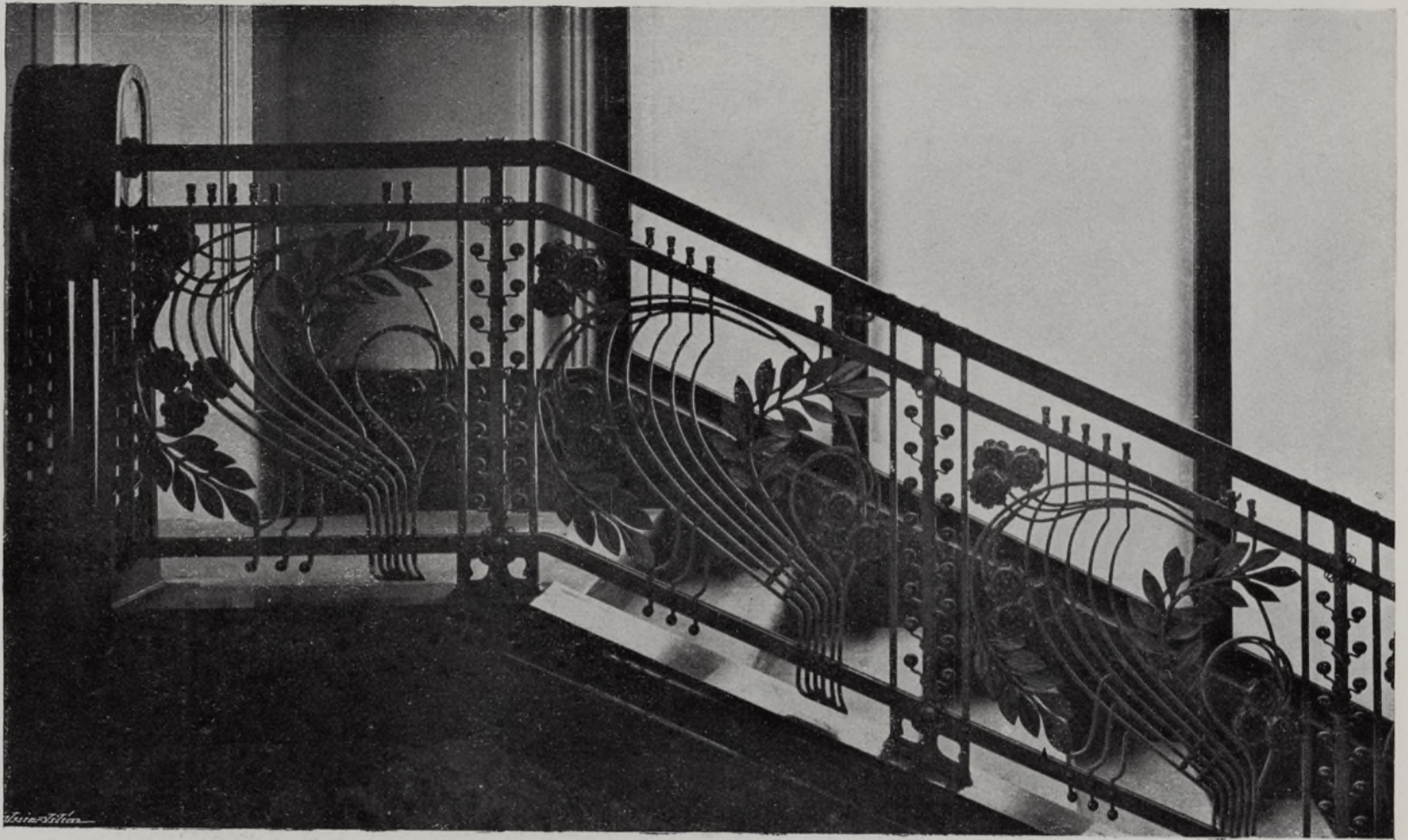
BENDELMAYER
 A DRYÁK. —
 RESTAURACE
 H. CENTRAL. —

BENDELMAYER
A DRYÁK. HO-
TEL CENTRAL.
RESTAURACE.
VESTIBUL. —

BENDELMAYER A DRYÁK.
HOTEL CENTRAL. — PO-
STRANNÍ STĚNA SÁLU.

BENDELMAYER A DRYÁK.
 HOTEL CENTRAL. ———
 ZÁBRADLÍ. — SCHODIŠTĚ
 A DVĚŘE PŘEDSÁLÍ. ———

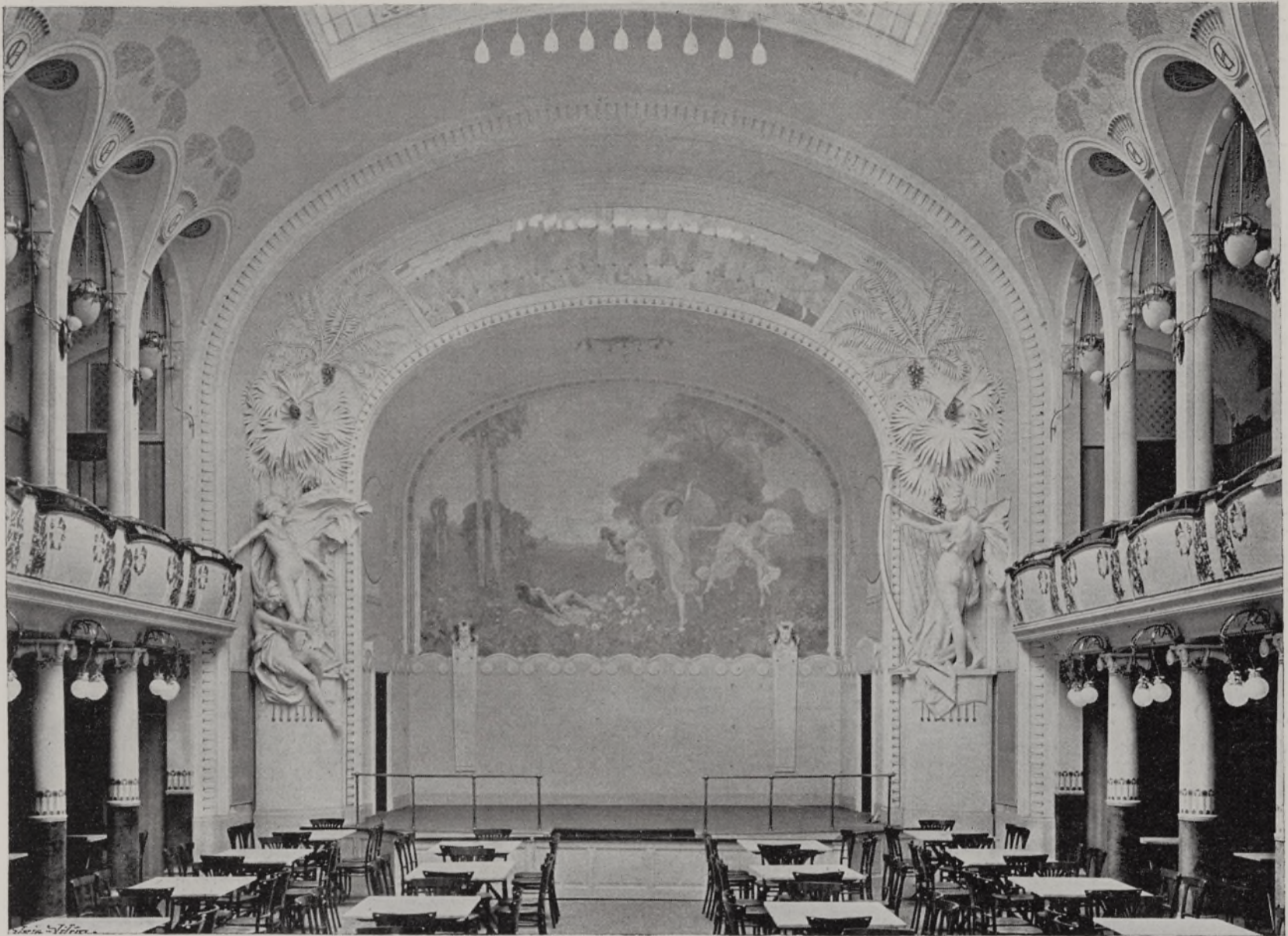
BENDELMAYER A DRYÁK.
HOTEL CENTRAL. SCHO-
DIŠTĚ S VÝTAHEM. —

BENDELMAYER A DRYÁK
HOTEL CENTRAL. PŘEDNÍ
STĚNA SÁLU.

HOTEL CENTRAL.
BALKONOVÁ MŘÍŽ
V SÁLE.

BENDELMAYER A DRYÁK.
HOTEL CENTRAL. — ZADNÍ
STĚNA SÁLU.

NÁVRH NA ÚPRAVU OKOLÍ PRAŠNÉ BRÁNY uveřejňujeme jako část konkurenčního návrhu na regulaci Starého Města jen vzhledem k časovosti této otázky, a poukážeme-li zde na zásady, kterými jsme se tu řídili, nechceme tím nijak tvrdit, že jest toto řešení jediné správné a možné.

Oč jde hlavně při úpravě okolí Prašné brány, když spřáteliti se již musíme se zastavením, pokud možno ekonomickým, pozemků bývalé kadetky? Jednak o uvolnění komunikace kol brány, pak o vytvoření nového moderního okolí (o zachování nějakého starého rázu okolí nemůže se přece ani mluvit), které by však působivost brány co nejméně ohrožovalo.

Rozřešení pak může býti co nejrůznější, dle toho, jaké budovy se tam konečně postaví, zda veřejné, obchodní neb j. a pak dle pojetí toho kterého umělce. My řídili jsme se zásadou, že zastavení pozemků bývalé ka-

detky diti se má, ne-li již úplně celkově, tedy aspoň dle bloků jako celků. Zastavení bloků menšími domy po způsobu assanace bylo by jen možno litovati, neboť nebude v Praze již tak brzy místa, které by se dalo tak celkově a v poměru k jeho ceně tak velkoměstsky zastaviti.

Celý komplex býv. kadetky rozdělen na tři bloky; regulační čára blíže brány a náměstí Josefského ustupuje pokud možno, avšak předložená 5 m. hluboká terasa přístupná z prvního patra budov k účelům restauračním nebo kavárenským a dole v přízemku jako obchodní místnost využita, zastupuje jednak v dojmu nynější nízké krámky a dovoluje pak spíše využívat zastavitelnou plochu, aniž se průčelí vysokých nových domů samo příliš bráně přiblížilo. Tato značně vyložená terasa akcentuje zároveň horizontální dělení oproti vertikálnímu směru brány, čímž nové budovy aspoň v dojmu značně snižuje.

Na levé straně brány (proti Příkopům) je situace skorem nezměněna, a poněvadž je

BENDELMAYER, DRYÁK A WEICHERT.
POHLED NA REGULOVANOU ČÁST ST.
MĚSTA U MOSTU CÍŠ. FRANT. JOSEFA.

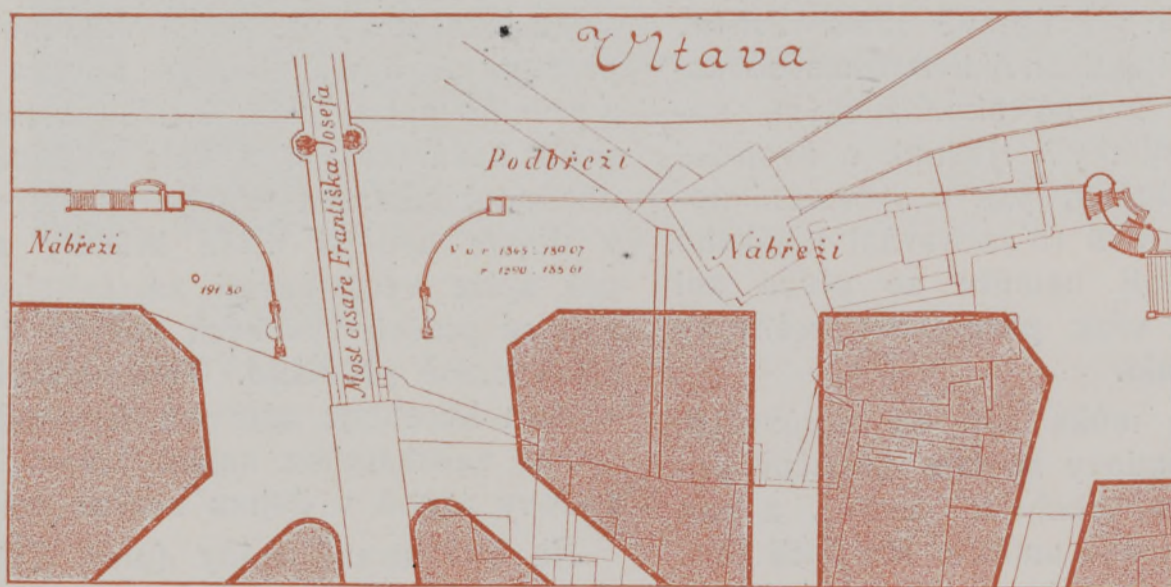
zde brána budovám nejbliže, oddělena jsouc pouze širokým chodníkem, navržen jest z této strany v konkurenčních podmínkách žádaný pohodlnější přístup k sálu Prašné brány, ačkoliv v principu s tímto požadavkem nějakého spojení se soukromnými budovami vůbec nesouhlasíme.

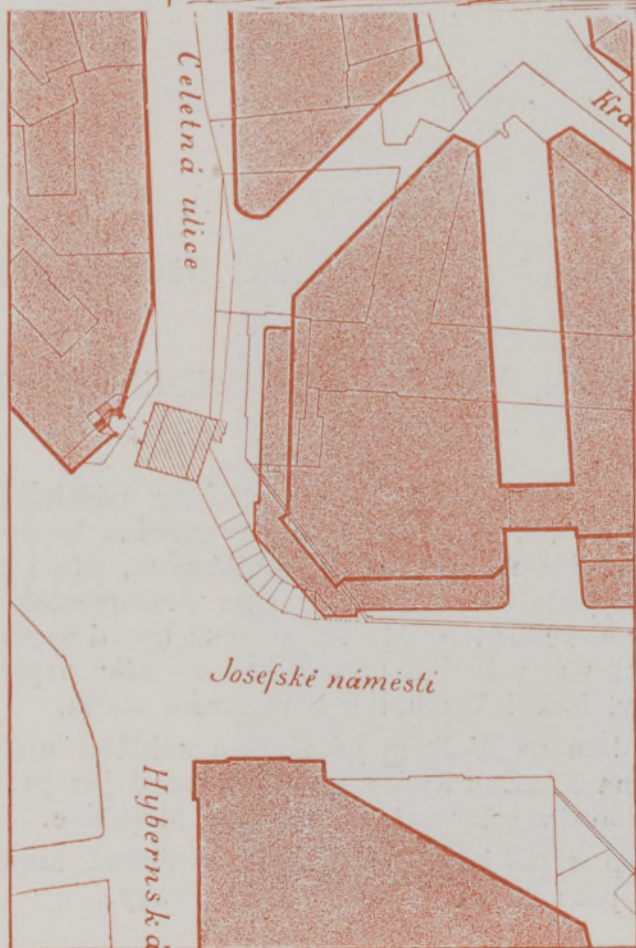
Při této příležitosti chceme poukázat k tomu, jak u nás stále ještě snaha po zachování a historicko-slohovém nazírání vede na scesti, kterým se spíše opaku dochází.

U většiny konkurenčních i mimokonkurenčních návrhů na úpravu okolí Prašné brány bylo viděti snahu, přiblížiti se bráně i ve slohu co nejvíce přistavěním gotických oblouků

(podjezdů), ba dokonce i gotické věže a úpravou fačad vedle navrhovaných budov s gotickými neb aspoň českorenaisančními štíty, arkýři a pod.*)

Jde tu o zachování působivosti Prašné brány, o zachování čistého požitku při pohledu na umělecké to dílo, i obáváme se a to nejplnějším právem, že právě ty návrhy, které se chtějí přistavováním gotických podjezdů atd. bráně přiblížiti, mohou snadno její působivost více ohroziti a pozorovatele o čistý požitek připravit, než fačada zcela moderního, obchodního neb veřejného domu, třeba i s viditelnou železnou konstrukcí, velkými otvory a výklady, ale jen pak, nebude-li chtít závodit s bohatostí brány samotné a bude-li

BENDELMAYER, DRYÁK A WEICHERT. — ÚPRAVA OKOLÍ PRAŠNÉ BRÁNY.

A. DRYÁK. ———
VILLA NA LETNÉ
HLAVNÍ VCHOD.

se, jsouc umělecky navržena, držeti v uctivé vzdálenosti a pietní jednoduchosti.

Prašná brána působí nejvíce při pohledech, kdy silhuetují se její kontury proti obloze.

Při pohledu s Příkopů bude nám kus oblohy zastavěn, a tu může nastoupit jen jednoduchá a klidná fačada, ať již paláce neb domu obchodního.

Vyobrazený pohled na Prašnou bránu (od Hotelu de Saxe) tento názor instruktivně ilustruje. Žádaná spojovací chodba na levé straně brány jest důsledně navržena jako lehká, železná, dobře konstruovaná lávka v tom přesvědčení, že právě takto méně poškodí ráz a méně setře pel středověkosti brány než-li

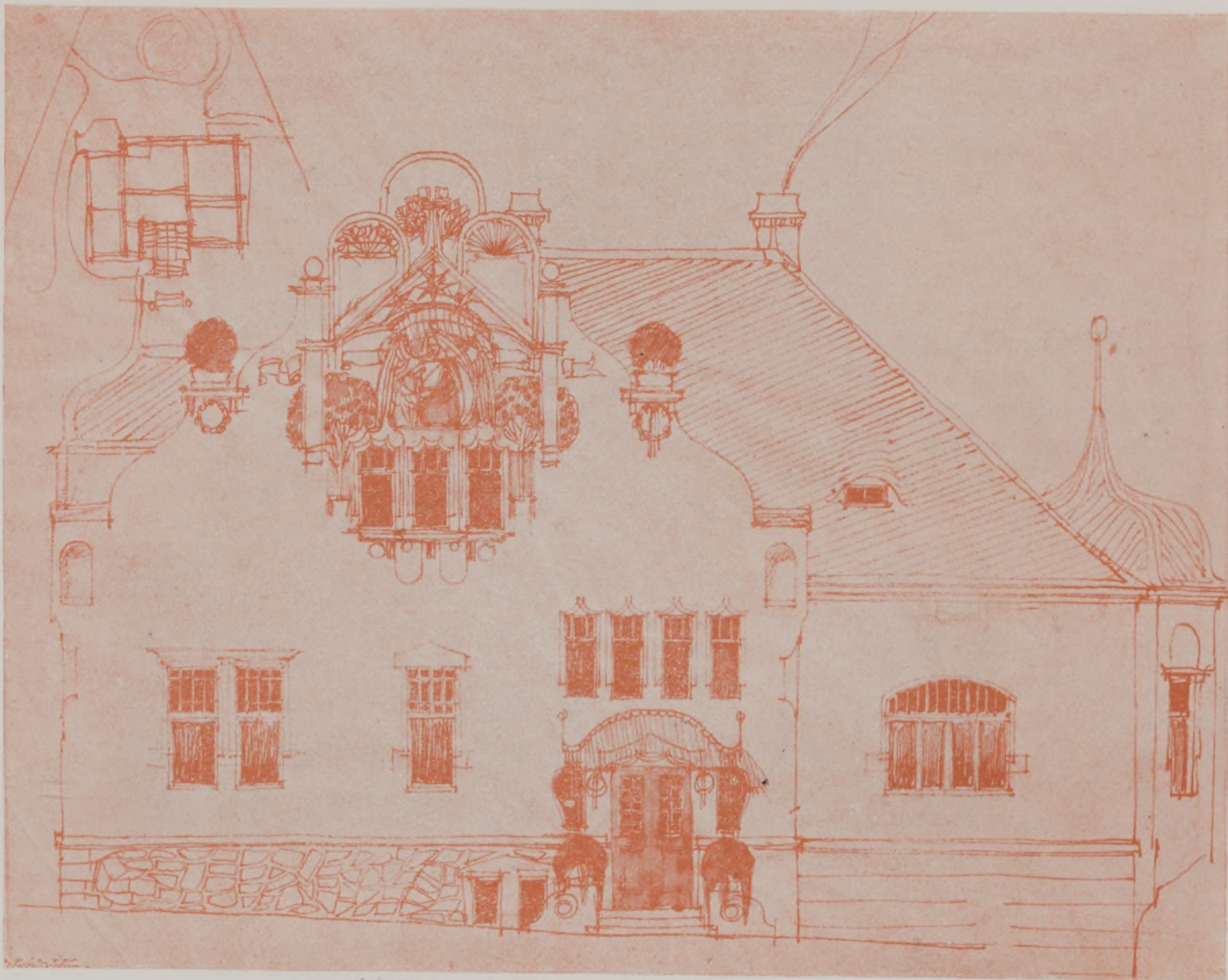
kamenná chodba na oblouku, třeba v gotickém slohu.

DRYÁK, WEICHERT, BENDELMAYER.

*) Tutěž snahu viděli jsme u většiny návrhů na pražskou radnici, kde nejen že navrhována hojnost nových radničních věží staré podobných, ale i fačady přizpůsobovány dle okolí, na Staroměstském náměstí v gotickém, na Malém náměstí (snad naproti domu Rottovu) v českorenaissancem a v ulici naproti kostelu sv. Mikulášskému v barokovém slohu.

Širův dům na Velkém náměstí a záložna malostranská na náměstí Radeckého mají snad jen proto věže, že jsou v blízkosti kostelů sv. Mikuláše.

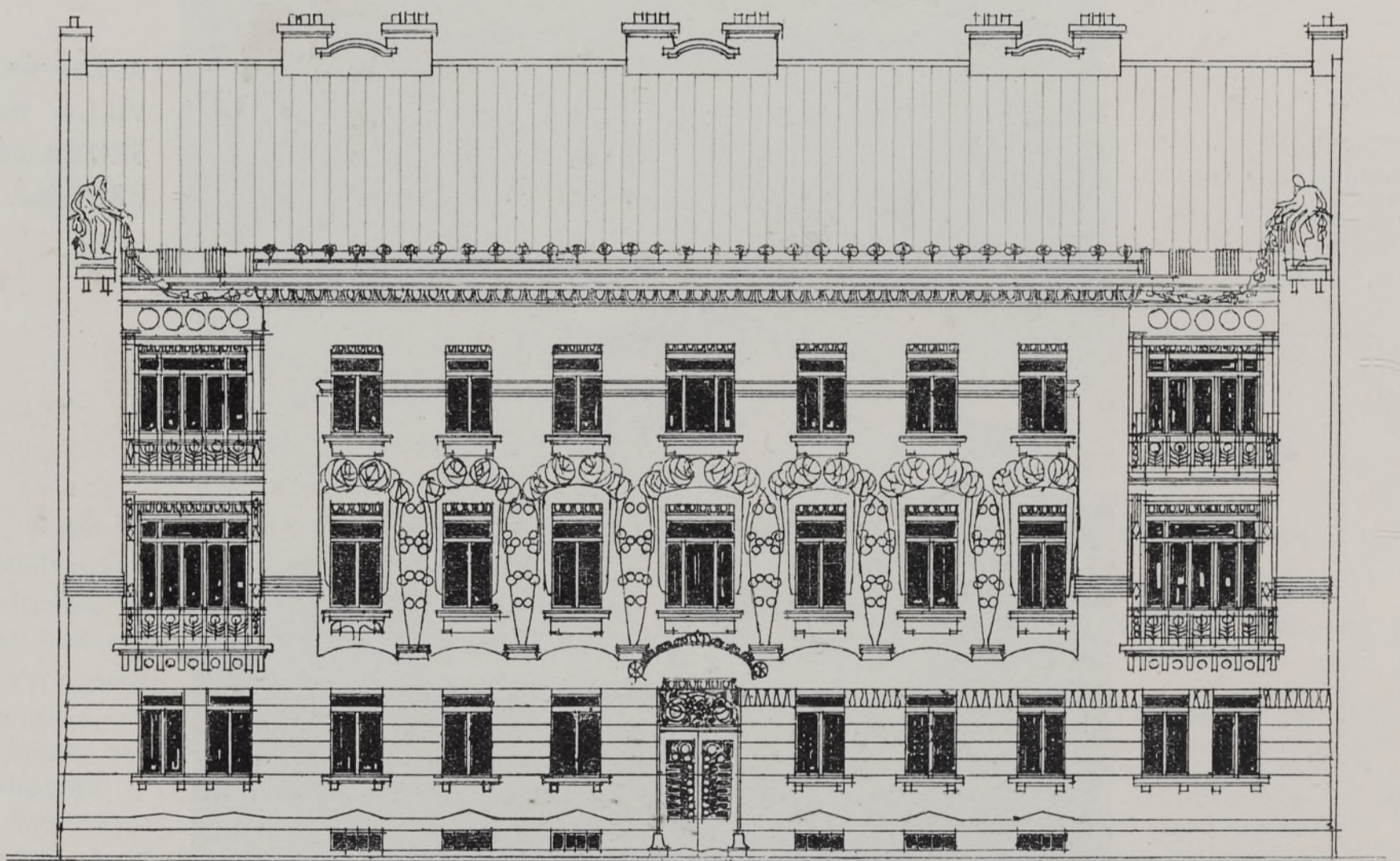
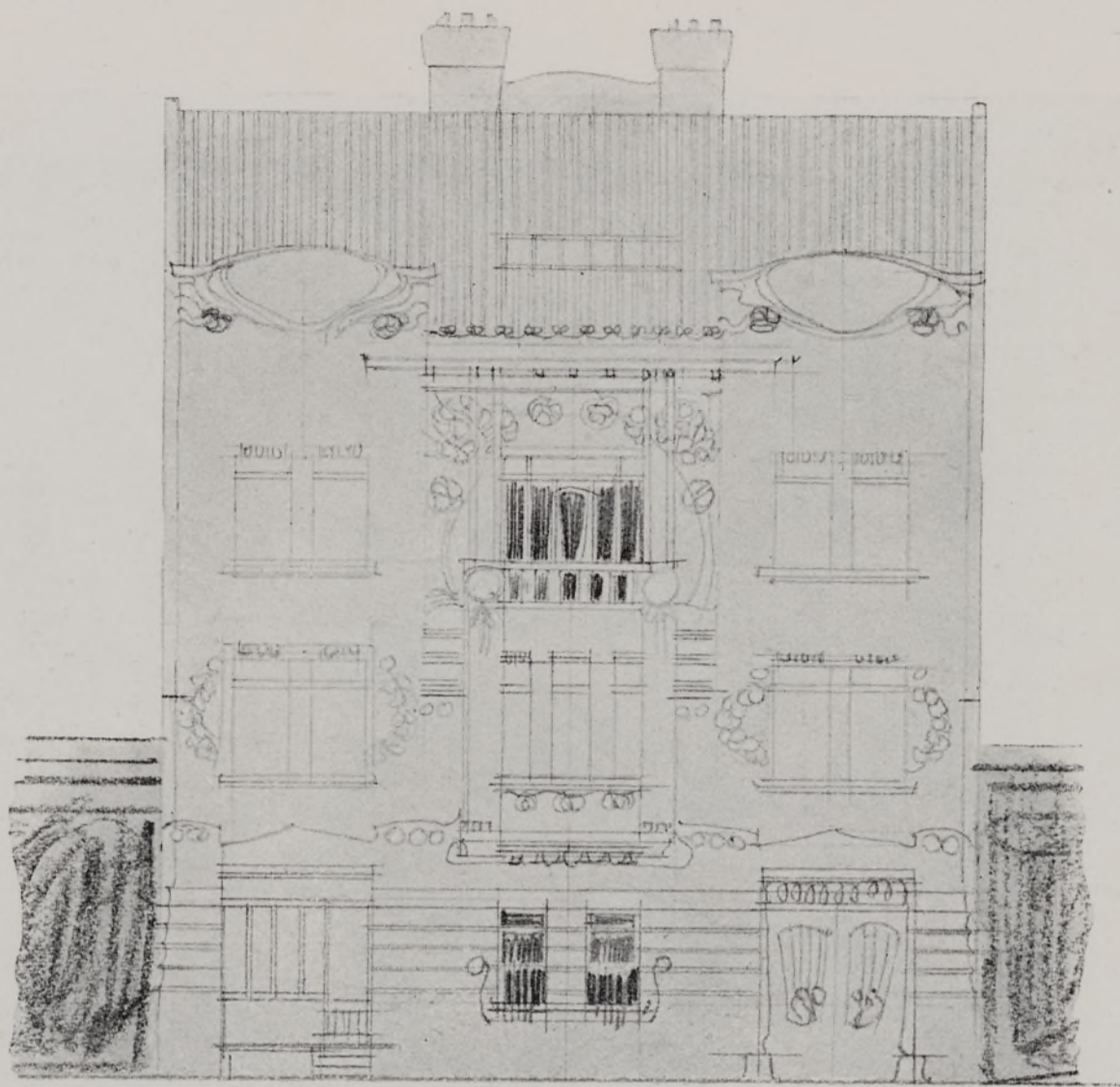
Na to pak pohlíží veřejnost ba i dosud mnozí odborníci jako na zachování rázu Prahy.

A. DRYÁK. ———
 VILLA NA LETNÉ.
 SKIZZA ZÁPADNÍHO
 PRŮČELÍ. ———

VILLA NA LETNÉ.
 ZAHRADNÍ FAÇADA.

A. DRYÁK. ———
 ——— DVA NAVRHY
 OBYTNÝCH DOMŮ.

DROBNOSTI Z GOETHA. (Z ECKERMANNOVÝCH ROZMLUV.)

28. 2. 1824.

Jsou znamenití lidé, kteří nedovedou nic vykonati s patra, nic povrchně, jichž povaha naopak vyžaduje, aby své předměty pokaždé s klidem hluboko pronikali. Takové talenty činí nás často netrpělivými, poněvadž od nich zřídka dosáhneme, čeho si právě přejeme; avšak tímto způsobem bývá vykonáno to nejvyšší. . . . Manýra chce býti vždy hotova a nemá nijakého požitku z práce. Pravý, opravdu veliký talent však nachází své nejvyšší štěstí v provádění . . . Menším talentům nestačí umění samo o sobě; mají při provádění stále jen na očích zisk, jehož doufají hotovým dílem dosíci. Z tak světských účelů a směrů nemůže však povstati nic velikého.

*

13. 12. 1826.

Talent se nerodí, aby zůstal odkázán sám na sebe, ale aby se obrátil k umění a k dobrým mistrům, kteří z něho něco učiní. Četl jsem tyto dny Mozartův list, v němž píše jakémusi baronovi, který mu poslal skladby, asi následovně: „Vám diletantům třeba vyčiniti, neb u vás obyčejně se stává dvojí: buď nemáte nijakých vlastních myšlének, a pak berete cizí; neb, máte-li vlastní myšlénky, nedovedete s nimi zacházeti“. Není to skvostné? A neplatí toto velké slovo, jež Mozart řekl o hudbě, o všem ostatním umění? Leonardo da Vinci praví: „Nevězí-li ve vašem synovi vloha, aby to, co kreslí, tak vyzdvihl silným stínováním, že byste to chtěli ohmatat rukama, nemá nadání.“ A dále praví Leonardo da Vinci: „Když si váš syn dokonale osvojil perspektivu a anatomii, dejte jej k dobrému mistrovi.“ Dnes umění naši mladí umělci obojí, sotva když opouštějí svoje mistry. Tak velice se časy změnily. Naším mladým malířům schází srdce a duch; jich výmysly nepraví nic a nijak nepůsobí; malují meče, které nesekají, šípy, jež netrefují, a často se mi vtírá myšlénka, že všechen duch zmizel ze světa. . . . Přihlížel jsem k uměleckému malířství po padesát let, a nepřihlížel jen, nýbrž snažil se též, pokud na mně bylo, na ně působiti, a mohu nyní jen tolik říci, že, jak se dnes věci mají, málo lze očekávati. Musí přijíti veliký talent, jenž si osvojí vše, co je v současné době dobrého a tím vše překoná. Jsou tu všechny prostředky, všechny cesty jsou vyznačeny a upraveny. Máme dokonce nyní

i Fidiasy na očích, na co nebylo za našeho mládí pomyšlení. Neschází nyní, jak praveno, nic víc, než velký talent, a ten, doufám, přijde; leží snad již v kolébce a vy můžete se dožítí ještě jeho slávy.

*

3. 1. 1827.

Rafael a jeho současníci pronikli z omezené manýry k přírodě a svobodě. A nynější umělci, místo aby děkovali Bohu a užili této výhody a pokračovali na této znamenité cestě, vracejí se opět k omezení. To už je přes příliš, a sotva lze toto zatemnění hlav pochopiti. A poněvadž na této cestě v umění samém nemají opory, hledají ji v náboženství neb ve straně; neboť bez obojího nemohli by slabostí ani obstáti. Celým uměním táhne se spřízněnost. Vidíme-li velkého mistra, nalezneme vždy, že užil toho, co bylo u předchůdců dobrého, a že právě to jej udělalo velikým. Mužové jako Rafael nerostou ze země. Tkvěli v antice a tom nejlepším, co před nimi vykonáno. Kdyby byli neužili výhod své doby, dalo by se o nich málo říci.

*

1. 4. 1827.

Jsou mi k smíchu esthetikové, kteří se moří, aby několika abstraktními slovy vpravili do pojmu ono Nevyslovitelné, pro něž užíváme výrazu krásné. Krásno je projev, jenž sám sice nikdy se nezjevuje, jehož odlesk však stává se viditelným v tisícerych různých projevech tvořícího ducha a je tak rozmanitý a tak různorodý jako příroda sama . . .

*

26. 2. 1824.

Světlo je dáno, a barvy nás obklopují; kdybychom však neměli světlo a barvy ve svém vlastním oku, nepotřebovali bychom též nic takového mimo sebe.

*

PŘED RUBENSONOVOU KRAJINOU.

11. 4. 1827.

Tak dokonalý obraz nebyl nikdy v přírodě viděn, ale děkujeme za tuto kompozici malířovu poetickému duchu. Velký Rubens však měl tak neobyčejnou paměť, že nosil celou přírodu v hlavě, a že byla vždy ve svých jednotlivostech na jeho rozkaz pohotově. Odtud ona pravdivost celku i detailu, tak

A. DRYÁK. ———
ŽELEZNÁ VRATA.

že věříme, že vše to je čistá kopie přírody. Dnes se takové krajiny vůbec už nemalují, tento způsob vnímání a zírání na přírodu docela zmizel, našim malířům schází poesie. A pak jsou naše mladé talenty odkázány samy na sebe, scházejí živí mistři, kteří by je uvedli do tajů umění. Dá se sice i od mrtvých leccemus naučiti, to však je spíše, jak lze pozorovati, odkoukávání jednotlivostí než pronikání do hlubšího způsobu mistrova myšlení a práce.

*

18. 4. 1827.

Umělec je k přírodě v dvojím poměru: je jejím pánem a zároveň jejím otrokem. Otrokem, pokud musí působiti pozemskými prostředky, aby mu bylo rozuměno; pánem však, pokud tyto pozemské prostředky svým vyšším intencím podrobuje a služebnými činí. Umělec chce k světu mluvit celkem; tento celek však nenalézá v přírodě, ten je plodem jeho vlastního ducha, neb chcete-li, zavanutí oplodňujícího, božského dechu.

PŘED MODERNÍMI RYTINAMI.

13. 2. 1831.

Jsou to vskutku dobré věci. Vidíte čisté pěkné talenty, kteří se něčemu naučili a osvojili si v značném stupni vkus a umění. Avšak předce něco všem těm obrazům schází a sice — mužství. Pamatujte si toto slovo a podškrtněte je. Schází těm obrazům jistá vtíravá síla, která se v předešlých stoletích všude projevovala a která nynějšímu století schází, nejen v malířských dílech, ale též ve všem ostatním umění. Žije slabší pokolení, o němž nelze říci, je-li slabší od narození, či slabším vychováním a výživou.

*

Z ČLÁNKŮ O UMĚNÍ.

Diletant vyhýbá se dokonalému, přechází přes naučení nutných vědomostí, aby se dostal k tvoření, zaměňuje umění s látkou.

Tak na př. nikdy nenaleznete diletanta, který by dobře kreslil; neboť pak by byl na cestě k umění; naproti tomu

jsou mnozí kteří špatně kreslí a čistě malují.

Diletanti věnují se často mosaice a malování voskem, poněvadž trvání díla kladou na místo umění.

Častěji zabývají se radirováním, poněvadž je láká rozmnožování.

Vyhledávají umělostky, manýry, způsoby prováděcí, tajné prostředky, poněvadž se po většině nemohou povznést nad pojem mechanické zručnosti, a myslí, jen kdyby měli zručnost, že by pro ně nebylo dále žádných obtíží.

Právě proto, že diletantům pravý pojem o umění větším dílem schází, dávají vždy mnohému a prostřednímu, řídce se vyskytujícímu a drahocennému přednost před vybraným a dobrým. Naleznete mnoho diletantů s velikými sbírkami, ba mohlo by se tvrditi, že všechny velké sbírky vznikly z diletantismu. Neboť zvrací se ponejvíce a zvláště, je-li podporován jměním, ve sběratelskou vášeň. Chce jen mít, ne vybírat s rozumem a spokojit se s málem dobrého.

Diletanti mají dále většinou vlasteneckou tendenci; německý diletant zajímá se proto nezřídka tak živě výhradně o německé umění; — odtud sbírky mědirytin a obrazů pouze od německých mistrů.

Dva zlozvyky vyskytují se často u diletantů a pocházejí rovněž z nedostatku pojmu o pravém umění. Chtí předně stanovit, t. j. jich pochvala má platit, má označovat umělce. Podruhé umělec, pravý znalec, má neomezený, celý zájem a vážnost k umění a k uměleckému dílu, diletant vždy jen poloviční; provozuje vše jako hru, k ukrácení času, má většinou ještě vedlejší účel, ukojiti nějakou náklonnost, vyhověti nějakému rozmaru, a hledí vyhnouti se zodpovědnosti vůči světu a požadavkům vkusu tím, že při kupování uměleckých děl hledí též konati ještě dobré skutky. Podporovat nadějného umělce, pomáhati chudé rodině z bídy, to je vždy příčinou, proč diletanti koupili to neb ono. Tak hledí hned ukázat svůj vkus, hned očistiti jej od podezření.

*

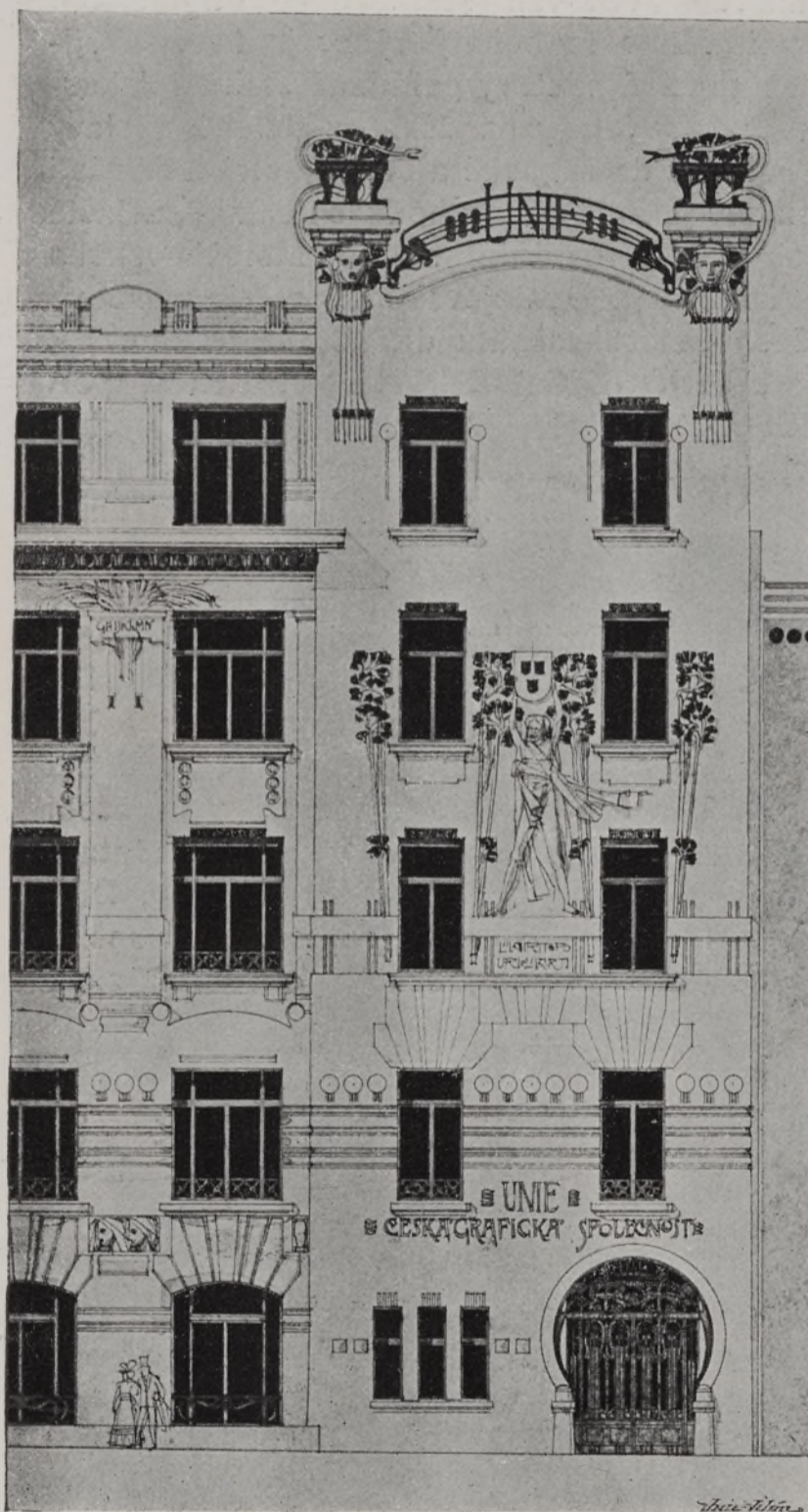
Pravý umělec stojí pevně a jistě v sobě samém; jeho úsilí, jeho cíl je nejvyšším účelem umění. Stále se nalézá však daleko od tohoto cíle a je tudíž vůči umění neb pojmu umění velice skromný, i přizná, že ještě málo vykonal, třeba bylo dílo jeho sebe znamenitější a třeba jeho sebevědomí vůči světu sebe více stouplo. Diletanti však, či vlastně fušeři, nesměřují naproti tomu, zdá se, k nějakému cíli, nehledí před sebe, ale jen na to, co se vedle nich děje. Proto vždy srovnávají, přehánějí po většinu chválu, kárají neobratně, mají nekonečnou úctu před sobě rovnými, dodávají si tím zdání přívětivosti, spravedlivosti, ač vlastně jen vynášejí sebe sama.

V. T.

LITERATURA.

„MIR ISKUSSTVA“ (SVĚT UMĚNÍ) je věren svému heslu: celý svět umění bez přestání pozorovat a studovat, všecko jeho proudění, kypění a tvoření mít stále na očích, a při tom bez přestání žárlivě dbát, aby on sám, ten ruský pozorovatel a stopovatel, v tom světě umění se neztrácel, nýbrž aby od všech byl pozorován, aby všude cítili jeho přítomnost. Není uměleckého listu, který by podával tak věrný a bohatý obraz současného umění, ve výboru tak umělecky jistém a správném, jak to činí „Mir Iskusstva“.

Společnost různojazyčná, ale společnost ducha a vkusu se tu schází z celého světa. „Studio“ je proti němu jednostranný, příliš anglický. Německé a francouzské listy ještě jednostrannější anebo méně vybíravé. Uvedu jen některá jména umělců na doklad, jména umělců romanských, germanských, slovanských a finských, jimž v třetím ročníku M. I., nedávno ukončeném, věnován větší počet vyobrazení. Z romanských jsou to Francouzové Sisley, Manet, Cl. Monet, Pissaro, Legros, Lepère, Valloton, Bernard, Denis, J. Carriès a jiní; Vlach Segantini; Španěl Zuloaga. Z germanských jsou to Angličané Watts, Burne-Jones,

A. DRYÁK. ———
FAÇADA TOVÁRNÍ
BUDOVY. ———

Stevens, Shannon a j.; Američan Sargent; Němci Böcklin, Thoma, Leibl, Leistikov a j.; Norové Werenskiold a Engström. Ze slovan-
ských umělců jsou dosud zastoupeni jenom
Rusové, a to jak staří mistři století XVIII.
a první polovice XIX. — Levickij, Tropinin,
Ščukin, Brjullov a Ivanov (jemuž krásné číslo
věnováno), tak novější -- Levitan, Rěpin,
Sěrov, Trubeckoj, Vrubel, Benois, Korovin,
Golovin, Vasněcov Ap, Ostrouchov a mn.
jiní. Jeden sešit věnován ruským kreslířům.
Také ukázky staroruské architektury M. I.
předvádí, celkové pohledy neb detaily zají-
mavých chrámů v Sazdale, Jaroslavi, Rostově,
Pskově, Kostromě a j. Konečně finským
umělcům věnován sešit, plný originalních
prací. Mimo to bohatý výbor je tu vynikají-
cích prací z výstavy pořádané „Mirem Iskus-
stva“, z výstavy pařížské, z dětské výstavy
v Paříži, z drážďanské a darmšadtské. V části
textové je řada pozoruhodných článků, zvláště
dokončení rozsáhlé studie Merežkovského
o Tolstém a Dostojevském, uveřejňované ve
všech číslech ročníku druhého a třetího.

„CHUDOŽESTVENNYJA SOKROVIŠČA
ROSSIJI“ (Umělecké poklady Ruska), vychá-
zející měsíčně jako M. I., jsou velmi cenným
doplňkem k němu. Všimají si všeho umě-
lecky krásného v Rusku, ať je to původu
domácího, ať cizího, ale jen se stránky es-
thetické, a nikoliv archeologické anebo histo-
rické. Měsíčně vychází sešit o 12 přílohách
vedle textu. Láce neobyčejná — ročně
6 rublů. Dokončený právě I. ročník předvádí
na 144 listech (mimo množství vyobrazení
v textu) stavitelské památky ruské, skulpturu
antickou (Kariatidu, možná Praxitelovu, Dio-
nysa, starořecké masky, tři rozkošné sošky
z Tanagry a j.), gotickou (skvostný znak

města Janova), staroruskou, renaissanční (Do-
natella, Michelangela a j.), barokní a roko-
kovou (Falconneta); malířskou školu ruskou
XVIII. a první pol. XIX. (Levickij, Borovikov-
skij, Šebanov, Venecianov, Ivanov), vlašskou
(Botticelli, Cima de Conegliano, P. Perugino,
Lionardo da Vinci, Tiepolo a j.), nizozemskou
(Jost van Cleef, Jordaens, Rubens, van Dyck),
holandskou (Rembrandt, Ruisdael, Pieter de
Hooch a mn. j.), francouzskou (Claude Lor-
rain, Watteau. Pater, Boucher a j.); nábytek
různých slohů, klenoty, sklo, majoliku, bronzy,
atd. Text k tomu všemu je velmi poučný,
stručný, ale látku vyčerpávající. Někde při-
kresluje L. Bakst k obrazům a k jiným před-
mětům, kde se to hodí, rokokově gracesní
rámce, K. Somov zase půvabné vignety. Vůbec
už první ročník ukazuje netušené bohatství
uměleckých pokladů na Rusi. Nejen carský
dvůr, ale i šlechta i jiní zakládali si sbírky,
obrazárny už ve stol. XVIII. (jeden sešit vě-
nován sbírkám v paláci hr. Stroganova, jiný
bohaté sbírce holandských mistrů P. P. Se-
menova; pro příští rok slíbeno několik čísel,
věnovaných soukromým uměl. sbírkám). Re-
daktor Alexandr Benois řídí tento sborník
velmi důmyslně a pečlivě. „Zdá se nám —
praví v úvodě k sešitu prvnímu — že pří-
klady umění minulého mají oduševňovati nás
a navádět na nové myšlenky; myslíme, že
hledíce na to, jak dřívější umělci všichni
různým způsobem a všichni stejnou měrou
byli velicí a dobří — a to jenom tím, že
byli svobodní a smělí — i my osvobodíme
se od posledních okovů školního pedantismu
a rutiny a nakonec promluvíme svými slovy.
Doufáme, že naše publikace bude pobídkou
k takému upřímnému a svěžímu uměleckému
tvoření.“ T.